

Het kan altijd erger?

COLU
MN

Je hoefde de afgelopen maanden niet eens een fanatieke natuurbeschermers te zijn om meewarig het hoofd te schudden over al het Nederlandse gehannes. Ik had nog nauwelijks de beschamende discussie over de Hedwigepolder verwerkt of onze minister-president begon een lobby om het N2000 netwerk onderuit te halen. Hoongelach en een Europese schrobbering werden zijn deel. Vervolgens was het geen verrassing dat in maart vanuit dezelfde politieke hoek werd gepleit voor het bijvoeren van die arme, verhongerende koeien en paarden in de Oostvaardersplassen. Om als klap op de vuurpijl in de krant te lezen dat de hordes oprukkende wolven (?) toch echt niet zo welkom zijn in ons land, omdat ze hondsdelheid overbrengen. Had de Europese Commissie blijkbaar niet aan gedacht toen de wolf op Europese schaal streng beschermd werd verklaard. Foutje?

Zoveel domheid in een land dat in het recente verleden op diverse aspecten van natuurbescherming een voortrekkersrol heeft gespeeld. Zo is het idee van het Natura2000 netwerk toch echt geënt op de Nederlandse Ecologische Hoofdstructuur. Triest dat we zo ver zijn afgezaakt. Gelukkig is Brussel een stuk beter bij de les en krijgt Nederland er op dit terrein, althans voorlopig, geen poot aan de grond. Dat geeft mij als burger weer een beetje spreekwoordelijke moed. Als mijn krant dan ook nog bericht dat het bedrijfsleven voorziet dat duurzaamheid en duurzame productie hét verschil zullen gaan uitmaken de komende jaren, dan begint zowaar echt de zon door te breken.

Met dat voorzichtige optimisme op zak reis ik af naar een internationaal congres over natuurbescherming. Veel verhalen over de nog altijd voortgaande achteruitgang van de natuur in Europa. Over Oost-Anatolië bijvoorbeeld, een weinig bekend gebied met een fantastische hoeveelheid soorten inclusief endemen waarmee het op de mondiale lijst van biodiversiteit-hotspots terecht is gekomen. Een heel gevarieerd landschap, kleinschalig beheerd door (met alle respect) keuterboeren.

Toen het woord biodiversiteit nog helemaal niet bestond, ergens in de jaren vijftig van de vorige eeuw, besloot Turkije om in dat gebied de hydrologie drastisch te veranderen ten behoeve van opwekking van elektriciteit. Dat zal wel bedoeld zijn als groene energie. Het is onduidelijk waarom het meer dan vijftig jaar heeft geduurd voordat het besluit in uitvoering is genomen, maar nu is het dan zo ver. Inmiddels ligt er wel een stadje van meer dan 10.000 inwoners. Klein detail: iemand moet het de inwoners gaan vertellen dat hun stad onder water gaat verdwijnen; zij weten nog van niets van het project. Aan de unieke flora en fauna zal wel niemand gaan vertellen dat hun dagen met zekerheid geteld zijn.

Zonder enige heroverweging op de destijds gestelde doelen gaat de schop in de grond. Geen afweging van alternatieven, geen onderzoek naar de sociaal-economische gevolgen, laat staan enige aandacht voor flora en fauna. Dag endemen, dag biodiversiteit-hotspot.

De eerste reactie op het horen van zo'n verhaal is: "Dit kan niet waar zijn, dit doet een regering niet meer in 2010". En zeker niet een regering die zich heeft verbonden aan de Conventie voor de bescherming van Biodiversiteit. Maar dat blijkt dus wel degelijk zo te zijn. Sterker, omdat Turkije zich wil aansluiten bij de EU wordt juist nu geprobeerd 'nog even snel' het besluit van vijftig jaar geleden uit te voeren.

Het kan dus altijd erger.

Terugreizend van het congres realiseer ik mij dat je het Turkse horrorverhaal ook anders kunt beschouwen. Blijkbaar zijn dit soort praktijken voor ons Nederlanders niet meer van deze wereld. Zo'n besef kan er alleen maar zijn, omdat de besluitvorming in ons land een dergelijk idiote aanpak onmogelijk maakt. Al scheelde het met de Hedwigepolder, de N2000-gebieden en, het bijvoeren in Oostvaardersplassen niet zo gek veel... Als ik wolf was, bleef ik toch voor de zekerheid mooi in Duitsland.

Theo Verstrael
DLN redacteur

*"Dit kan niet waar
zijn, dit doet een
regering niet meer
in 2010"*